

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

- Χρ. τί βοᾷς, δύσμορε;
 Πα. καὶ Χρυσὶς ἦν ἐνταῦθ'. ἐρωτᾷς δὴ με σὺ 70
 τί βοῶ· γελοῖον· βούλομ' εἶναι τοὺς γάμους
 ἤδη, πεπαῦσθαι τουτονὶ πρὸς ταῖς θύραις
 κλάοντα ταύταις, μηδ' ἐκεῖν' ἀμνημονεῖν
 ὧν ὤμοσεν· θύειν, στεφανοῦσθαι, σεσαμῆν
 κόπτειν παρελθόν· αὐτὸς οὐχ ἱκανὰς ἔχειν 75
 προφάσεις δοκῶ σοι;
 (Μο.) πάντα ποιήσω· τί δεῖ
 λέγειν;
 (Χρ.) ἐγὼ μὲν οἶομαι.
 (?Μο.) τὸ παιδίον
 οὕτως ἐῶμεν ὡς ἔχει ταύτην τρέφειν
 αὐτήν τε φάσκειν τετοκέναι;
 (Χρ.) τί δὴ γὰρ οὐ;
 (Μο.) ὁ πατήρ χαλεπανεῖ <σοι>.
 (Χρ.) πεπαύσεται πάλιν. 80
 ἐρᾷ γάρ, ὦ βέλτιστε, κακείνος κακῶς,
 οὐχ ἤττον ἢ σὺ· τοῦτο δ' εἰς διαλλαγὰς
 ἄγει τάχιστα καὶ τὸν ὀργιλώτατον.
 πρότερον δ' ἔγωγε πάντ' ἂν ὑπομεῖναι δοκῶ
 ἢ τοῦτο τίτθην ἐν κυνοικίαι τινὶ 85

(desunt uersus fere xxiii)

- [Μο.] βο]ύλομαι
 λά]βοις
 γ]ὰρ ἀθλιώτερον 90
]πάντων· οὐκ ἀπάγξομαι ταχύ;
 ρ]ήτωρ μόνος γὰρ φιλόφρονος.
]ότερός εἰμ' ἐν γε τοῖς νυνὶ λόγοις.